

ПРОЛОГ

Лайза, Крістен і я надто довго пробули в Москві й раді були вже вирушити додому. Аж ось незапланована посадка у Варшаві. Через гучномовець нам оголосили: «Залишайте всі свої речі й виходьте з літака». Ми просиділи багато годин в аеропорту перелякані, гадаючи, що нас заарештували за якийсь злочин. То був 1979 рік, і ми, троє американських дівчат, перебували в комуністичній країні. Здавалося, минула вічність, аж нарешті сказали, що можна повернутися до літака. Він злетів, а коли приземлився в Парижі — там пересадка на рейс до США, а саме місто безпечно розташоване в Західній Європі, — ми розридалися.

Через десять років, у липні 1989-го, я знову відвідала Польщу, але цього разу з президентом Джорджем Г. В. Бушем. Михайло Горбачов був генеральним секретарем Комуністичної партії і переписував правила поведінки для Східної Європи, послаблюючи обмеження, запроваджені московською владою. Тепер Польща була зовсім іншою. У перший вечір нашого візиту ми перебували у Варшаві, де стали гостями вмираючої комуністичної партії. Під час урочистого обіду згасло світло — чудова метафора для близького упокоєння режиму.

Наступного дня ми поїхали до Гданська, в гості до «Солідарності» та її засновника Леха Валенси. Це була нова Польща, яка переживала драматичні й стрімкі зміни. Ми вийшли на міський майдан, де зібралося сто тисяч польських робітників. Вони вимагували американськими стягами й вигукували: «Буш, Буш, Буш... Свобода, Свобода, Свобода».

Я звернулася до свого колеги з Ради національної безпеки Роберта Блеквілла: «Це не зовсім те, що Маркс мав на увазі, коли говорив: “Робітники усього світу, єднайтеся!”¹. Але їм справді “нічого було втрачати, крім власних кайданів”». Через два місяці на зміну комуністичному уряду прийшов уряд на чолі з «Солідарністю». Це сталося з карколомною швидкістю.

Революції, що почалися того літа з Польщі й поширилися майже всією Східною Європою, відбувалися з мінімальним кровопролиттям і за максимальної підтримки народу. В Румунії владу

¹ У Карла Маркса та Фрідріха Енгельса це гасло звучало трохи інакше: «Пролетарі всіх країн, єднайтеся!» (Тут і далі прим. перекл., якщо не вказано інше.)

довелося силою виривати з рук Ніколае Чаушеску; він чинив опір і намагався втекти, проте зрештою революціонери його стратили. На Балканах розпад Югославії спричинив міжетнічне напруження та насильство, і ця спадщина відчувається ще й сьогодні. Демократичні перетворення в Росії спочатку обіцяли багато, але згодом зазнали цілковитого краху, і тепер їм на зміну прийшло автократичне правління й експансіоністська зовнішня політика Владіміра Путіна. Однак, не беручи до уваги ці важливі винятки, можна сказати, що завершення Холодної війни між США та СРСР породило кілька консолідованих демократій і що нині цей регіон переважно мирний.

Змагання за свободу на широких теренах Близького Сходу й Північної Африки були набагато бурхливішими. І в досі нестабільних Афганістані та Іраку, де США із союзниками допомагали створити перші вільно обрані уряди, і в Сирії, яка занурилася в громадянську війну, і в Єгипті, де «пробудження» майдану Тахрір перетворилося на термідор військового перевороту, сьогодні панують розруха, насильство та непевність. У Туреччині, що розташована між Європою й мусульманським світом, нещодавно відбулася спроба військового перевороту, після чого розпочалися переслідування. І там, і по всьому Близькому Сходу громадяни та їхні уряди виборюють собі якесь поєднання релігійних переконань і особистої свободи. Нині увесь цей регіон вирує.

Мені пощастило стати свідком цих двох великих повстань проти гнобителів: кінець СРСР наприкінці ХХ століття і пробудження свободи на Близькому Сході на початку ХХІ століття. Я спостерігала, як люди в Африці, Азії та Латинській Америці наполягали на свободі — може, з меншим драматизмом, ніж на Близькому Сході, але з не меншою пристрасстю. А в дитинстві я бачила ще одне визначне прокидання: друге відкриття Америки, коли рух за громадянські права розгортався в моєму рідному місті Бірмінгемі, що в штаті Алабама. Аж і на таких, як я, поширилося знакове «Ми — народ».

Ці події навчили мене, що немає більш зворушливої миті, ніж та, коли люди виборюють для себе права й свободи. Ця мить необхідна, правильна й неунікна. Вона також лячна, руйнівна й хаотична. І те, що ступає за нею, виявляється величезним тягарем.

Чи відступає свобода?

Загальна декларація прав людини, прийнята Генеральною асамблеєю ООН в 1948 році, містила перелік невід'ємних прав: кожен має право на життя, свободу й особисту недоторканність. Кожен має право на свободу думки, совісті та релігії. Кожен має право на свободу переконань і на вільне їх виявлення, на свободу мирних зборів і асоціацій, право брати участь в управлінні своєю країною безпосередньо або через вільно обраних представників. Декларація не використовує термін «демократія», але йдеться в ній саме про це.

Навіть безумовно авторитарні правителі удають створення в себе демократії за допомогою фальсифікації виборів або розширюючи значення терміна «права» так, щоб він обіймав і поняття забезпечуваних благ, як-от процвітання. Легітимності або просто подоби легітимності прагнуть навіть ті, хто не служить волі народу. У жовтні 2002 року, за кілька місяців до свого падіння, Саддам Хусейн проводив вибори в Іраку. (У бюлетенях він був єдиним кандидатом, який здобув 100 % голосів при явці теж близько 100 %.) Хтось скаже, що вони насправді правлять за вказівкою з неба, хоча в минулому це було цілком прийнятним. Французький Король-Сонце Луї XIV проголосив: «Держава — це я». Він один із багатьох монархів в історії, які заявляли, буцімт вони правлять за божественним правом.

Попри те що голоси на підтримку ідеї демократії почали звучати набагато гучніше, сьогодні ми бачимо більше скептицизму щодо практичної її реалізації та здійсненності. У наукових працях і популярних судженнях міститься чимало декларацій, нібито демократія відступає або, як уважає мій колега зі Стенфорду, перебуває в рецесії¹.

¹ Larry Diamond, «Facing Up to the Democratic Recession», *Journal of Democracy*, January 2015 (Vol. 26, No. 1), 141—155. (Прим. авт.)

Такий песимізм цілком зрозумілий, особливо з огляду на події на Близькому Сході, де обіцянки Арабської весни зазнали повного краху. Якщо й залишаються підстави для оптимізму, то вони — у визнанні факту, що люди досі хочуть самі собою правити. Активісти за демократію в Гонконгу і в континентальному Китаї ризикують наразитися на переслідування та арешти, якщо й далі продовжуватимуть свою справу. На виборах утворюються довжелезні черги з тих, хто йде голосувати вперше, навіть у найбідніших і найменш освічених народів Африки, а також іноді попри погрози терористів — у таких країнах, як Афганістан чи Ірак. Яким би не було їхнє життєве становище, людей приваблює ідея, що вони самі мають визначати власну долю. Тоді як ті з нас, хто живе за умов свободи, за іронією долі висловлюють скепсис щодо обіцянок свободи, люди, які таких умов не мають, налаштовані здобувати її.



Свобода не втратила своєї привабливості. Але завдання встановлення й підтримки демократичних інститутів для її захисту — важке й потребує чимало часу. Поступ рідко буває дорогою в одному напрямку. Авторитарне правління може закінчитися раптово, а встановлення демократичних інститутів — ні.

Цьому протидіє чимало несприятливих сил; частина з них належить старому ладу, а деякі вивільняються внаслідок припинення

репресій — вони ладні напасти на демократичні інститути й задушити їх ще у сповитку. Кожна нова демократія має досвід балансування на грані смерті, коли в критичні моменти випробовується інституційна структура, яка залежно від реакції зміцнюється чи послаблюється. Навіть найуспішніші світові демократії (включно з нашою) можуть вказати на такі моменти — від громадянської війни до руху за громадянські права. Жоден перехід до демократії не буває відразу успішним чи програшним.

Риштовання демократії

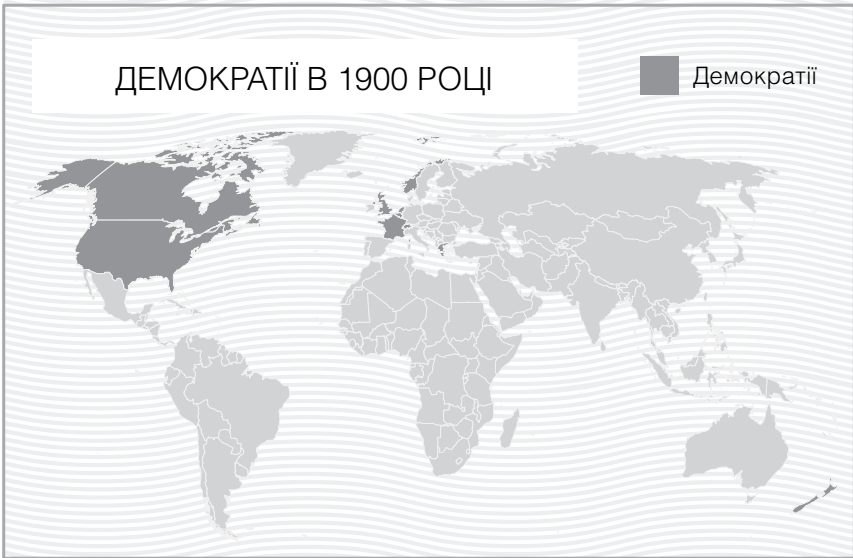
Демократія потребує збалансованості в багатьох сферах: між виконавчою, законодавчою і судовою гілками влади; між централізованою владою і регіональною відповідальністю; між цивільними й військовими очільниками; між правами особи й групи; між державою та суспільством. У чинних демократіях захистом цієї рівноваги переймаються інститути. Громадяни мають довіряти їм як арбітрам у суперечках і за необхідності — як механізмам змін.

Соціологи завжди підкреслювали важливість інститутів для політичного й економічного розвитку¹. 1990 року американський політ-економіст Дуглас Норт дав стисло дефініцію інститутів. Він назвав їх правилами гри в суспільстві, або, іншими словами, «схемами примусу, які люди розробили для упорядкування взаємодій у суспільстві»².

¹ Багато видатних учених підкреслювали роль інститутів у політичному й економічному розвитку, навіть якщо не сходилися на деталях самих процесів. Концепція демократії в цій книжці, а також різних типів недемократичних режимів, на яких ми зупинилися у вступі, спирається саме на ці підвалини. Використовуючи визначення інститутів Дугласа Норта як «правил гри», що «структурують стимули», роль інститутів у книжці потрактована як механізм для переговорів. У ній також визначено їхнє відношення до спроможності держави, що перегукується з працями Семюела Гантінгтона і Френсіса Фукуями, які зосередилися на тому, як інститути допомагають владданню, без чого неможливий ні політичний, ні економічний розвиток. Типологія книжки велику вагу покладає на інституціональний простір, що надається різним діячам і визначає ступінь, до якого вони можуть перейматися політичними проблемами. У цьому питанні є схожість із працями Дугласа Норта, Джона Джозефа Волліса та Баррі Р. Вайнгеста, які протиставляли суспільства «вільного доступу» суспільствам «обмеженого доступу», а також із роботами Дарона Ейсмюгу й Джеймса А. Робінсона, які писали про «інклюзивні» та «екстрактивні» інститути. Такі концепції назагал вкладаються в значення термінів «демократія» і «не-демократія», що використовуються в цій книжці. (Прим. авт.)

² Douglass C. North, *Institutions, Institutional Change and Economic Performance* (Cambridge: Cambridge University Press, 1990), 3. (Прим. авт.)

З самого початку формальний захист — як-от визначені конституцією організації, закони, процедури, правила — можуть відбивати домовленості між різними групами суспільства. У такому випадку вони можуть виявитися недосконалими й часом суперечливими. У перспективі це породжує протиріччя. Спочатку кожна демократія має вади. І жодна демократія ніколи не стає досконалою. Йдеться, власне, не про досконалість, а про те, як недосконала система виживає, йде вперед і зміцнюється.



Ба більше, ці «схеми примусу, які розробили люди», спочатку є просто словами на папері. Загадка полягає в тому, як вони насправді «упорядковують взаємодії в суспільстві». Тобто як інститути легалізуються в очах громадянина і легалізуються настільки, що стають механізмом, за допомогою якого люди сподіваються на захист і зміни?

Мету ми знаємо: соціально-політичні порушення відбуваються в межах самих інститутів. Тоді як деякі маргінальні елементи можуть функціонувати поза ними, більшість людей вірить, буцім вони відповідають своїм цільовим установкам. Парадокс демократії в тому, що її стабільність обумовлена відкритістю для рішучих змін унаслідок виборів, законодавчої роботи та соціальних акцій. Порушення вбудовується в саму тканину демократії.

Міф про «демократичну культуру»

Жодній нації або етнічній групі не бракує ДНК, щоб погодитися з цим парадоксом. Упродовж багатьох років безліч людей намагалися надати «культурні пояснення» тому, що деяким суспільствам чогось бракує для встановлення або підтримки демократії. Але цей міф не відповідає реаліям загальної привабливості демократії.

Колись гадали, буцімто латиноамериканцям більше пасують каудильйо, аніж президенти; для африканців кращий трибалізм; конфуціанські цінності конфліктували з догмами самоврядування. За багато років до цього німців сприймали як дуже мілітаризованих або сервільних, а нащадки слов'ян вважалися надто інфантильними у своєму ставленні до виборчого права.

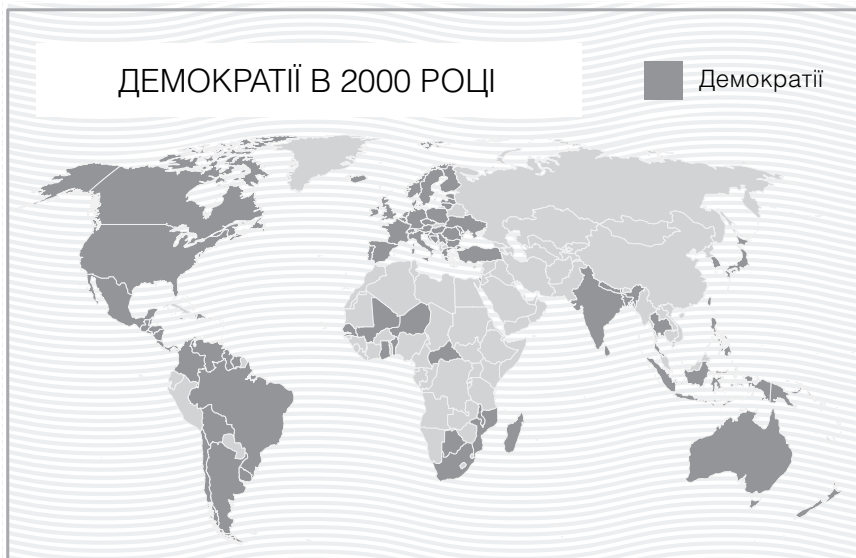
Такі расистські погляди спростовуються різними стабільними демократіями, зокрема в Чилі, Гані, Південній Кореї та європейськими. В Америці на той час уже з'явилися чорношкірі президент, два держсекретарі та два генеральні прокурори. Навіть якщо ці «культурні» марновірства й не витримали випробування часом, у повітрі досі висить питання: чому деякі народи змогли знайти рівновагу між розладом та стабільністю, що властива демократіям? Чи зумовлено це історичними обставинами? Чи це просто справа часу?

Учені запропонували низку відповідей на ці запитання. Поширена думка, що бідніші країни із нижчим рівнем освіти громадян мають менше шансів установити стабільну демократію.

Інші експерти зробили наголос на типі взаємодії між недемократичними режимами та їхньою протилежністю. Якщо старий режим не повалений силоміць, а відступає внаслідок переговорів, то шанси на успіх зростають.

Нарешті, ще є фактор стану суспільства. Стабільності легше досягає моноетнічне населення. Якщо громадянське суспільство — усі приватні та неурядові групи, асоціації, інститути в країні — добре розвинуте, то й риштування для нової демократії буде міцнішим.

На жаль, у реальному світі рідко зустрічаються такі ідилічні умови. Якщо люди хочуть змінити свої обставини, вони навряд чи чекатимуть на досягнення належного рівня ВВП. Інколи старий режим доводиться валити силоміць. Моноетнічне населення — це рідкість. Частіше революції починаються через уярмлення однієї групи іншою. Громадянському суспільству важко розвиватися за репресивних режимів. Система стримувань і противаг працює найкраще, коли вона пов'язана з множинними джерелами — і з зовнішньою, і з внут-



рішньою роботою державних органів. Прихильники авторитаризму цілком розуміють це і спираються на відсутність добре розвинутого інституційного прошарку між населенням і ними. Вони вважають, що в юрби дуже розмиті уявлення про власні інтереси. Масами легко маніпулювати, що створює родючий ґрунт для таких популістів, як пероністи в Аргентині чи націонал-соціалісти в Німеччині.

Але якщо юрба самостійно зорганізується й переслідуватиме власний колективний інтерес за допомогою нових груп та асоціацій, це може стати ефективною протипагою і силою, орієнтованою на зміни. Тому від Москви й до Каракаса громадянське суспільство завжди перебуває під прицілом репресивних режимів.

Коротко кажучи, демократія, передусім на перших стадіях, буде запутаною, недосконалою, здатною на помилки і крихкою. Питання не в тому, щоб створити ідеальні обставини, а в тому, як рухатися вперед за складних умов.

Усе залежить від того, з чого почати

Демократичні інститути народжуються не в історичному вакуумі. Ландшафт уже існує, коли з'являється нагода для змін — для демократичного прориву. Попри важливість таких фундаментальних